

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3119/2019
19.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Марија Китаровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4443/17 од 08.05.2019. године, у седници одржаној 19.11.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4443/17 од 08.05.2019. године у ставу 2, 4. и 5. изреке и предмет враћа истом суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 359/17 од 06.04.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца, па је обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата за период од 01.09.2012. закључно са 31.08.2015. године исплати износ од укупно 3.058.879,62 динара са каматом. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 01.09.2012. закључно са 31.08.2015. године и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали за град Београд према стопи важећој на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 139.500,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2017. године.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4443/17 од 08.05.2019. године, ставом 1. изреке, потврђена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 359/17 од 06.04.2017. године у делу става првог изреке и у делу става два изреке којом је обавезана тужена да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете због мање исплаћених нето плата у износима ближе означеним у том ставу изреке и да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на назначене износе и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање, Филијали за град Београд према стопи важећој на дан уплате, жалба туженог у односу на тај део одбијена као неоснована. Ставом 2. изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 359/17 од 06.04.2017. године у преосталом делу става 1. изреке и у преосталом делу става 2. изреке првостепене пресуде и одбијен као

неоснован тужбени захтев тужиоца у делу да се обавезе тужена да му на име накнаде материјалне штете због мање исплаћене нето зараде исплати износе ближе означене у том ставу изреке и да у корист тужиоца обрачуна доприносе за пензијско и инвалидско осигурање на назначене износе и исте уплати Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала за град Београд према важећој стопи на дан исплате. Ставом 3. изреке, потврђено је решење о парничним трошковима садржано у ставу 3. изреке првостепене пресуде за износ од 40.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 06.04.2017. године као дана пресуђења па до исплате и жалба тужене у том делу одбијена као неоснована. Ставом 4. изреке, преиначено је решење о парничним трошковима садржано у ставу 3. изреке првостепене пресуде и одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова преко износа од 40.500,00 динара до износа од 139.500,00 динара (за износ од 99.000,00 динара) са законском затезном каматом од 06.04.2017. године до исплате. Ставом 5. изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка по жалби у износу од 39.500,00 динара са законском затезном каматом од 08.05.2019. године до исплате у року од осам дана.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Из садржине навода ревизије произилази да се другостепена одлука побија у одбијајућем делу (став 2. изреке) и о трошковима поступка (став 4. изреке).

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је запослен код тужене у Министарству унутрашњих послова. Решењем тужене од 17.08.2010. године, са радног места за сузбијање привредног криминалитета у ПС ... – ПУ за град Београд, премештен је са 01.09.2010. године на радно место послови финансијских истрага ОСЛ у Одељење за послове планирања и координисање финансијских истрага у јединицу за финансијске истраге Управе криминалистичке полиције – Служба за борбу против организованог криминала. Решењем тужене од 01.06.2012. године тужилац је распоређен на радно место послови финансијских истрага (ОСЛ). Према одредби члана 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала („Службени гласник РС“ бр. 14/2003, са новелама), запосленима у тој служби обрачунава се и исплаћује зарада у двоструком износу плате коју су остварили на пословима са којих су ступили на рад у организационој јединици из члана 1. назначене уредбе. Тужилац потражује разлику између просечне плате запосленог у организационој јединици и плате коју је он примао за период од септембра 2012. године закључно са августом 2015. године. Сходно тако утврђеном чињеничном стању,

првостепени суд је тужбени захтев тужиоца усвојио и обавезао тужену на плаћање назначених износа по месецима са одговарајућом законском затезном каматом и обавезао тужену да у погледу разлике у исплати зараде, уплати и одговарајуће доприносе.

Другостепени суд је, налазећи да није потпуно утврђено чињенично стање пред првостепеним судом, отворио расправу и обавио вештачење од стране вештака економско-финансијске струке. Утврдио је да тужиоцу није исплаћивана зарада сходно назначеном члану 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала као разлика између двоструке плате коју је тужилац остварио у августу 2010. године на претходном радном месту непосредно пре преласка на ново радно место у наведену организациону јединицу и исплаћене плате за назначени период. У складу са тумачењем члана 2. став 2. назначене уредбе, другостепени суд налази да тужилац није имао право на већи износ од досуђеног, тј. да тужилац нема право на исплату преко тог износа, па је првостепену пресуду у том делу преиначио и за тај део одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован.

По оцени Врховног касационог суда, овакво правно схватање у погледу одбијајућег дела тужбеног захтева тужиоца је неприхватљив. Наиме, одредба члана 2. став 2. Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала јасно предвиђа да се зарада лица која раде у тим службама обрачунава и исплаћује у двоструком износу плате која су остварена на пословима са којих су ступили на рад у организационим јединицама из члана 1. назначене уредбе. Сходно томе, тужилац има право на двоструки износ плате који је остварио на пословима и задацима у Министарству (где је раније радио уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела). Произилази да тужилац има право на двоструку плату са свим увећањима које би остварио на радном месту одакле је прешао у Службу за организовани криминал, а не само право на зараду у двоструком износу коју је остварио у августу 2010. године – на претходном радном месту.

Према закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 13.10.2020. године, лица запослени који су пре ступања на рад у Службу за борбу против организованог криминала и Служба за откривање ратних злочина били радно ангажовани у МУП-у имају право на двоструки износ плате, коју би остварили на пословима и задацима у том министарству уз ограничење из одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела. Ово што и полазећи од језичког тумачења одредбе члана 18. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела („Службени гласник РС“ бр. 42/2002... 32/2013) произлази да свако увећање основне месечне плате на ранијем радном месту последично доводи до увећања двоструког износа његове основне плате у овим организационим јединицама.

Другостепени суд је вештачењем утврдио разлику између зарада која је тужилац примао и двоструке зараде коју је тужилац остварио у августу 2010. године на

претходном радном месту непосредно пре преласка на ново радно место, што значи да суд није узео у обзир свако увећање основне месечне зараде на радном месту од августа 2010. године што би последично довело до увећања двоструког износа његове основне плате у овим организационим јединицама. Вештак економско-финансијске струке се није бавио тим обрачуном. Другостепени суд је пошао од погрешне примене материјалног права што је за последицу имало и непотпуно утврђено чињенично стање.

У поновном поступку, другостепени суд ће имати у виду примедбе Врховног касационог суда и затражити од вештака економско-финансијске струке да изврши допуну вештачења ради утврђивања колика би зарада тужиоцу припала у двоструком износу са места одакле је упућен и колика је разлика у неисплаћеној заради од тог износа до износа који је њему исплаћен на име зараде за спорни период. Практично потребно је утврдити колико је тужилац на име зараде примио, колику би зараду остварио са свим повећањима почев од 2010. године (у двоструком износу) и оценити да ли тужиоцу припада назначена разлика уз умањење онога што му је пресудом другостепеног суда у ставу 1. изреке утврђено у делу којим је потврђена првостепена пресуда за назначене износе, а при чему ће водити рачуна о висини постављеног захтева.

Имајући у виду напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић